

пакъ Кассандръ скоро бѣше пристигналъ ; който като виде че нѣкой отъ варваритѣ хванаха да се поклонятъ на Александра, хвана да се смѣе неприлично прѣдъ тѣхъ ; защото бѣше възпитанъ по Еллински та не бѣвиделъ такъво нѣщо. Александръ обаче, много се разгнѣви противъ него, и като го хвана за косата съ двѣтѣ си ржцѣ, та му удари главата отъ стемата. А другъ пжтъ, когато Кассандръ искаше да кажи нѣщо противъ ония, които наклеветваха Антипатра, тогазъ Александръ го отблжна, и му рече тѣй : „щоговоришъ, тѣзи хора щѣха ли да дойдатъ отъ толкозъ далечъ само за една клевета ? Но Кассандръ отговори, че това сжщото доказва че наклетвуватъ челоувѣка, защото доказателствата имъ сж дошле отъ много далечъ, тогазъ Александръ като се насмѣя рече тѣй : „Ето ти софизмитѣ на Аристотеля, 706 които се основаватъ на *за* и на *противъ*, но казвамъ че злѣ ще пострада онзи, ако би че се явите въ малко нѣщо да онеправдавате челоувѣцитѣ.“ А казваха че въобщѣ въ душата на Кассандра бѣше влезълъ страхъ и трѣпетъ, та не можя да му исчезни, щото слѣдъ много години, когато той царуваше още на Македонцитѣ и владѣеше Еллада, та като се случи еднѣжъ да се расходи въ Делфи, и като разглѣдваше статуитѣ, тѣй щото щомъ хвърли поглѣдътъ си къмъ статуята на Александра, тутакси прие едно нападение, растрѣ перя се, и тѣлото му се помърдна, а като се умая отъ неговото зрѣлище, та съ голѣма мжка Кассандръ можя да дойде на себе си.